

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 31

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

27 årg.

31 Juli.

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

1910.

Guds nåds rikedom.

1 Kor. 1: 3—9.

vår text talas om rikedom. Och vem vill ej varda rik! Alla människor vilja varda rika och få mycket av gods och gull. De göra sig mycken möda och oro för att få det, och när en och annan lyckas i sina strävanden, så att han får det, så bliva bekymren ännu större för att behålla det kvar. Men till sist dör den rikaste bort

från sina jordiska skatter. Med två tomma händer bäddas han ned i graven.

Det ömkligaste med de jordiskt rike är ändå det, att de vanligen använda rikedomerna så illa. Den rike mannen, som omtalas i evangeliet, "levde var dag i glädje och prakt." Han levde för att äta och dricka och hålla fäster och kläda sig i dyrbara klädedräkter, men försummade att öva barmhärtighet och göra gott med sin rikedom. Därför fick han efter döden ligga i pina och kval.

Den jordiska rikedomerna föder av sig hårdhet och själviskhet, njutningslystnad och överdåd. Människan börjar avguda sig själv och dyrka nöjet och bekvämligheten. Hon blir en för samhället onyttig och oduglig människa, som icke lägger in sin kropps och själs kraft för sitt folks, sitt lands och för hela mänsklighetens väl.

Helt annat är det med den rikedom, som omtalas i vår text. Den kallas Guds nåds rikedom eller Guds nådegåvor, emedan det är Gud, som utdelar den, och emedan den omskapar människan till Gudslighet.

Guds nådesrikedom skänker Gud för intet. Den kan den fattigaste människa få, den kan ett litet fattigt barn få. Den rikedom gör lycklig och skapar om de jordiska förhållandena till ett himmelrike. Det blir ett himmelrike i människornas hjärtan och i deras hem och hus. Det blir ett himmelskt förhållande även mellan människorna i stort sett, så att de börja älska varandra innerligt av ett rent hjärta. Den, som tar emot Guds nåds rikedom, börjar leva och verka för andras väl. Den räcker ut sin hand till den lidande och till den olycklige för att hjälpa honom upp ur nöden och lidandet. Den söker trösta den sorgsne och torka bort hans tårar med en vänlig brodershand.

Om du tar emot Guds nåds rikedom, blir du alltså en rik och lycklig människa, som kan hjälpa andra. Du blir en välsignelse för de dina, som äro dig nära. Du blir till lycka och glädje för ditt eget folk och ditt land. Ja, du sträcker ut din hand till den

i mörker, fattigdom och synd levande hedningen i fjärran land för att räcka denne Guds frälsande evangelium. Och om allt detta kan ett litet söndagsskolbarn vara med.

Det är därför som vi i söndags-skolan läsa om Guds nåds rikedom. Den är ämnad åt alla Sveriges söndagsskolbarn. Gud själv vill göra eder alla delaktiga av sin frälsande och välsignande nåd. Och vilka skulle få den, om ej barnen och de unga? Det är barnen, som Guds rike tillhör, och det är genom barnen, de hundra tusentals barnen i Sveriges land, som Gud vill införa nya tider av rätt och rättfärdighet bland vårt folk. Det är just ni, som skola bli rika och lyckliga Guds barn. Det är genom eder, som Guds nåds rikedom skall varda allas stora gåva.

Men när också ni levat och verkat till välsignelse edert liv till slut på jorden, då skolen I icke dö bort från rikedom. Ty alla Guds barn skola samlas i det eviga fadershuset i himmelen. Vi äro Guds arvingar och Jesu Kristi medarvingar. Då skola vi leva vårt liv så rikt och så fullt, att vi nu inte ens kunna tänka oss det.

J. B. Gauffin.

Spår, som finnas kvar.

ere i köksträdgården, där de långa, svarta trädgårdssångarna ännu lågo ogrävda i vårblötan, stod Maria och såg ned i jorden.

Vad var det, som hon så länge och så allvarligt var upptagen av?

Det var spåren av en liten barnfot, som funnos tydligt avtecknade i den mjuka mulden. Men Maria såg mera. Hon såg så levande framför sig lille bror, som hade lämnat efter sig dessa spår. Då han sprang över trädgårdslandet, hade han

plötsligt stannat och vänt sitt glada ansikte emot henne.

Men huru såg han ut?

Han hade säkert hållit huvudet under takrännan, ty vattnet droppade från de ljusa lockarna och ner över ansiktet, och kläderna buro tydliga spår av lera. Under armen bar han Marias fina docka, Mimmi, som bar samma sorgliga märken av vatten och smuts som den som rövat henne.

"Kom hit, pojke!"

Han stannade. Leendet blev osäkert

och dockan föll ner. Det gick liksom en aning genom hans treåriga hjärna, att han hade gjort något galet.

“Jag skall lära dig jag!”

Marias hand föll hårt mot det lilla, våta ansiktet.

“Gå din väg, du stygge pojke!”

En liten gråtande gestalt traskade bort mot huset. Han sade ingenting, men Maria hörde länge den snyftande gråten, den tycktes aldrig vilja upphöra.

“Edvin har visst förkyllt sig i dag”, sade mor om kvällen, “han har ju feber.”

Några dagar därefter var det klart för alla, att Edvin svävade mellan liv och död. Han led mycket, och det enda, som tycktes lindra hans plågor, var att bli buren. Far och mor buro därför sin lille sjuke gosse i timal på armarna. Maria kunde icke hållas borta från sjukrummet, hon vaktade på vart ord, varje rörelse av sin döende bror, men han tycktes inte känna igen henne. — Slutligen orkade hon icke vara inne längre, utan gick ner i trädgården och satte sig under krusbärsbusken. Halft omedvetet stack hon in handen i buskarna och drog ut de vissna grenarna, rev sig till blods på taggarna, men kände det inte. Det liksom sjöng

oupphörligt i hennes öron: “Nu dör din lille bror utan att ha förlåtit dig, och du blir aldrig, aldrig mera glad här i världen.”

“Maria, Edvin ropar på dig!” ljöd fars röst på trappan. Som en blixst var hon uppe hos honom.

“Maria bära Edvin!” Han lade sina armar omkring hennes hals och sitt lilla frötta huvud intill hennes. — Han blev allt tyngre i hennes armar, och hon kände sig färdig att digna av ansträngning, men inne i hennes hjärta jublade det: “Han har förlåtit mig. Tack, gode Gud!”

Åtta dagar senare fanns det en liten ny, snötäckt grav uppe på kyrkogården.

*
*
*

Nu var snön åter borta, och Maria hade fått öga på spåren efter Edvins fot. Fem månader hade gått, men allting blev på nytt så verkligt för henne som i det ögonblick hon upplevde det. Hon såg leendet, som försvann under hennes hårda slag. Hon kände hans lilla våta kind mot sin hand!

Maria visste, att hon hade fått förlåtelse. Men ändå föllo några tunga tårar ner i ett av de små spåren.

Lillan i morfars knä.

Med teckning.

illan är ännu bara två år, men hon har redan vunnit allas hjärtan.

Om det är aldrig än så trist i hemmet till följd av bekymmer och sjukdom, så kommer sol och glädje och en nästan högtidlig stämning över allt och till alla, när hon kommer in och niger och hälsar “godmojjon”.

Mors hjärta blir så varmt och far ler och talar så många vänliga ord till barnet sitt och till alla de andra. Morfar blir liksom ung på nytt. I hans knä skall lillan sitta, medan mor gör i ord-

ning hennes frukost. Hon skall nypa, syna och plocka på de stora blanka knapparna i hans väst, som var fin och modärn för sextio år sedan. “Mojfas knapp”, jollrar hon och tycker visst, att morfars väst är det mest intressanta klädesplagg i hela huset.

Men kommer katten in och låter höra sitt “mjia”, då gör lillan helt om och ropar “kattepus” samt sträcker händerna mot den gråa missen, som ännu inte hunnit lära sig hålla av lillan så mycket som alla de andra i huset göra.

Orsaken därtill är visst den, att hon

LILLAN OCH MORFAR.

tar honom oförsiktigt än i örat än i svansen. Och kattorna äro alltid rädda om sitt skinn och ha svårt att lära sig tålmod gent emot små barnen.

Men visst är det en välsignelse att ha

lillan i huset. Hon har kommit med glädje och sol och högtidsstämning till allas hjärtan. Sådan välsignelse behöva vi i alla hem. Det är en glimt av himlarnas rike.

J. B. Gauffin.

- DEN LILLA "INACKORDERINGEN".

Den lilla "inackorderingen".

Med teckning.

Det var i den tidiga våren, ett par turister kommo till Byggåsen, såsom den sista gården nedanför fjällen, kallades. De stannade ett par dagar där för att göra sig i ordning för en fjorton dagars fjällvandring. De betalade för sig och redde sig till uppbrott, men innan dess begärde de att få ackordera in sin tax, den lilla hunden, hos mor i Byggåsen. De betalade också för hundens mat och skötsel i förskott.

Så långt var nu allt gott och väl. Men nu hade inte bara två veckor utan två månader gått sedan turisternas avfärd, och ännu hade ingenting hörts av dem. Om de ändrat planen för sin vandring eller om någon olycka träffat dem, därom visste Byggåsfolket intet.

Far hade verkligen tänkt på något sätt göra sig av med hunden, ty han var ju till ingen nytta. Men Britta och Sten hade lärt sig hålla av hunden och de båda far skona den. De skulle sköta om honom och låta honom få med av deras mat, så att han inte skulle kosta far och mor något.

Och syskonen höllo ord. De kallade honom för sin lilla "inackordering" och skötte verkligen om honom, så att han trivdes gott i bondgården.

"Du blir nog min för alltid, du", sade Sten en dag, då de lekt i solgasset en bit från hemmet. "Din rätte husbonde kommer väl aldrig och letar upp dig här

bland fjällen, om han så inte är död för länge sen."

"Det blir nog tomt efter dig, lilla kortben, om din herre kommer åter och tar dig från oss", sade Britta. "Men vi ha allt varit hyggliga mot dig", tillade hon och smekte hunden över ryggen. Barnen hade ett gott samvetes vittnesbörd, när det gällde hundens vård.

Men de blevo inte litet häpna, när de kommo hem och funno turisterna inne i stugan för att hämta sin hund. Mor hade berättat om barnens kärlek till hunden, och huru de lovat försaka av sin egen föda för att rädda den från döden. Turisterna å sin sida talte om, huru de kommit att utsträcka sin färd in i Norges fjällvärld och blivit där tills nu. De ville rikligen ersätta Britta och Sten för deras godhet och omvårdnad om hunden.

"Femtio kronor ska ni ha för ert besvär", sade turisterna. "Men far ska sätta in penningarna på sparkassebok i staden, så att de få stå där och växa, tills ni bli myndiga", tillade de. "Förbliven goda och bra människor, så kommer det att gå er väl i livet."

"Nästa dag fortsatte främlingarna färden. Då fick "inackorderingen" följa med. Men Britta och Sten, stodo uppe på Åsen och vinkade så länge de sågo en skynt av resenärerna.

"Det blir tomt efter taxen", sade Britta.

"Ja, men de va' stiligast karlar, som gav oss så mycket penningar," sa Sten.

J. B. Gauffin.

Röde John.

(Forts. från föreg. n:r).

"Du har noga reda på förhållandena", menade John.

"Åhja, jag är ju också snart en stor flicka, och far och mor talar med mig om allting", svarade Kerstin icke utan självkänsla. "Men du skall inte inbilla

dig, att du finge förgripa dig på någonting här i huset, om jag sågo mig någon annan utväg. Jag har ju ansvaret för alltsammans, när far och mor är borta", tillade hon.

"Du är en förständig flicka", svarade

John och tog skåpnyckeln ned från kroken. "Du menar alltså, att jag skall hjälpa mig själv?"

"Ja, och du tycks inte alls vara blyg. Jag ger dig ingenting annat än kaffe och mat, vad du annars tar dig till, det får du svara för själv — tjuvstryk!" Den lilla flickan såg på honom med ögon, som gnistrade av vrede.

"Du är modig du", sade John och gick ett par steg emot henne. Hon såg lugnt upp till honom och sedan svarade hon långsamt:

"Jag skall säga dig — jag har lärt av far och mor att lita på Gud — han skall säkert hålla sin hand över mig och mina syskon."

John hade öppnat skåpdörren och försatt sig med en omgång manskläder, som han rullade ihop till ett bylte och lade i ett hörn av förstugan.

Sedan kom turen till asken med penningarna. Innehållet tömdes och stoppades i Johns västficka. Kerstin stod i förstugan och såg på under tystnad. Hela det lilla friska ansiktet uttryckte den mäst tindrande harm.

John slängde skåpdörren och hängde nyckeln på sin plats.

"Nå, är du färdig nu?" frågade Kerstin.

"Ja, nu är det bara kaffet", svarade John.

Kerstin hällde upp kaffet i fyra koppar, som stodo på en bricka.

"Ja, kaffet är det väl bäst du dricker i gott sällskap, vem vet, när det bjudes dig härnäst", sade Kerstin, i det hon raskt bar brickan förbi John och in i kammaren, där hon satte den på bordet framför Paul. Dörren lät hon stå öppen.

John hade långsamt följt efter. Det var Kerstins tysta hopp, att föräldrarna kanske skulle komma, om John bara gäve sig god tid.

"Vem är det du talar med, Kerstin?" frågade Paul, som satt med ryggen vänd mot dörren.

"Vi ha fått främmande i vår ensamhet", svarade Kerstin leende, "en oväntad gäst, som jag har bjudit in på en kopp kaffel

Var så god och stig in och sitt ned, herr Johnsson", sade hon och såg på honom med ett par skälmska ögon.

John tog plats på en av stolarna, därifrån han kunde hålla utkik mot landsvägen, som gick mellan åkrarna in i skogen.

"Välkommen", sade Paul och vände sig om mot den främmande, som tvekande tog gossens utsträckta hand.

"Tack", sade John. Han hade redan börjat sörpla i sig kaffet, och Kerstin sköt tallriken med smörgåsarna fram till honom.

"Var du så god och försätt", sade hon. "Du är ju redan hemma här och vet att det finns intet mera än detta."

"Ja, jag har länge hört er samtala därute i köket", sade Paul, "jag kunde inte begripa vem det var, som kommit hit."

"Det var verkligen inte heller gott för dig att veta", svarade Kerstin. Nu då hon satt inne hos sina syskon, var hon fullkomligt lugn, och ständigt lyste skälmen fram i hennes ögon.

"Jo, jag skall säga dig Paul, herr Johnsson går omkring och handlar med råttfällor — du vet, det brukar komma många sådana hit — men nu vill han resa utomlands. Det var om sina framtidsplaner han stod och talade med mig."

"Jaså", svarade Paul, "vart tänker du då resa?"

John torkade sig med handen om munnen, därpå svarade han: "Det har jag inte bestämt ännu, jag tänker låta slummen råda."

"Far och mor ha rest på marknaden", sade Paul för att få ett samtal i gång med den ordkarge gästen.

"Då kan ni väl snart vänta dem hem?" frågade John.

"Om en timma tänker jag de komma", svarade Paul och såg upp på den gamla moraklockan.

"Så länge kan tyvärr herr Johnsson inte vänta; jag föreslog honom det också därute i köket, för att han var så ledsen åt att inte få hälsa på mor och far."

Kerstin kikade skrattande över sin kopp

bort till John, som satt och åt den ena smörgåsen efter den andra utan att säga mer än ett par ord, när det var alldeles nödvändigt. Lilla Greta, som hade fått sitt kaffe ned på det lilla, låga bordet mitt på golvet, hade oavvänt suttit och betraktat den främmande gossen.

Nu såg det ut, som om hans hunger vore stillad. Med välbehag lutade han sig tillbaka med händerna i byxfickorna och såg sig omkring i det hemtrevliga rummet.

“Vad ni har det gott!” sade han plötsligt, liksom ofrivilligt.

“Ja”, svarade Paul, “har du kanske inte något hem?”

“Nej”, svarade John — “och det hem jag en gång hade, var allt annat än ett hem — med undantag av —”

I detta ögonblick lade lilla Greta, som hade rest sig upp och trippat över golvet, sin lilla knubbiga hand på Johns arm.

Han hade hittills icke lagt vidare märke till det lilla pyret, så upptagen hade han varit av att äta. Men nu såg han in i Gretas ljuva, milda barnansikte och in i hennes stora, mörkblåa ögon, som nyfiskt sågo upp på honom. Då dök upp ett gammalt minne i Johns själ, och han drog sig litet längre på sidan av stolen, bort från den lilla, liksom ville han undvika att röra vid henne. Men hans ansikte undergick en plötslig förändring, som väckte Kerstins uppmärksamhet. En glimt av någonting vänligt, barnsligt och gott gled som en hastig solstråle över Johns väderbitna, hårda drag.

“Opp, opp!” ropade Greta, som var van vid att allas armar sträcktes emot henne, så snart hon visade sig medgörlig. Hon ville nu komma upp på stolen och se ut genom fönstret.

“Opp, opp!” återtog hon med otålighet.

Då böjde John sig ned emot den lilla guldlockiga flickan och lyfte henne försiktigt, såsom vore hon av dyrbaraste kristall, upp på bordet framför honom och såg på henne.

“Lillan klappa främmande gosse”, sade

Greta och klappade försiktigt John på kinden med sin lilla mjuka hand.

Det darrade så underligt i Johns ansikte. Han satt där och såg leende och tacksam på den lilla vänliga flickan, men rörde sig icke ur fläcken. Det tycktes honom, som såge han en uppenbarelse, och han var rädd att bryta förtrollningen. Gråten skälvde omkring hans läppar. Då lade lilla Greta plötsligt sina bägge armar omkring hans hals och kysste honom på kinden.

Nu kunde John icke behärska sig längre. Han lade sitt huvud i den lilla flickans knä och snyftade som om hans hjärta ville brista.

De tre barnen sågo förvånade på varandra. Greta, som hade svårt att se någon gråta, fick själv tårar i ögonen. Kerstin hade rest sig upp och gått fram till Paul.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 1-7 aug. 1910.

- M. 1. 1 Kor. 3: 16-21. DE TROENDE - GUDS TEMPEL.
 T. 2. v. 16. Vi bliva Guds tempel genom Anden.
 O. 3. v. 17. Gud sätter stort värde på de sina.
 T. 4. v. 18. Därför skola de vara ödmjuka,
 F. 5. v. 19. och fara efter den sanna visheten.
 L. 6. v. 20. Ty den världsliga visheten är förgänglig.
 S. 7. v. 21. Vi skola berömma oss i Gud.

Söndagsskoltext för den 7 Aug.

11 Sönd. e. Trefaldighet.

De troende - Guds tempel.

1 Kor. 3: 16-21.

Minnersvers: 1 Kor. 6: 20. I ären dyrt köpta. Så prisen nu Gud i eder kropp och eder ande, vilka tillhöra Gud.